

Ei ole mitään täydellisempää

Vuosi oli 2019 ja olin ensimmäisenä koulupäivänä kesäloman jälkeen kaikkea muuta kuin pettynyt. Muut ikäiseni viettäisivät mielummin niin paljon aikaa kuin mahdollista kotona tai juhlimassa kuin koulussa, sillä koulu on kuin vankila johon nuoret pakotetaan joka päivä kunnes meidät vihdoinkin päästetään vapaaksi 16 vuotiana. Minulle toisinaan, koulu ei ollut läheskään vankila, vaan ainoa paikka jossa pysyin järjissäni ja turvassa.

Niin kauan kuin muistan, äitini oli itse pitänyt minusta sekä veljistäni huolta kun isämme jätti meidät kun olin vauva. Minua tämä ei harmittanut kovin paljon, sillä ei hänestä mikään hyvä isä olisi tullut, mutta en voi kun kuvitella miten lapsuuteni olisi ollut jos hän vielä olisi siitä osa.

Äitini antoi minulle kaiken tarvittavan; ruokaa, vaatteita, tietokonepelejä, ynm, mutta häntä ei suorastaan lainkaan kiinnostanut lapsiensa yksityiselämä. Isäni lähdön jälkeen hän oli ainoastaan raunio entisestä itsestään. Äidilläni oli lapsuudesta saakka haave tuomari urasta, mutta ensimmäisen lapsensa syntymisen jälkeen, hän antoi periksi unelmastaan ja keskittyi Eliaksen kasvattamiseen, vaikka hän oli ainoastaan teinikäinen. Vuosi myöhemmin syntyivät kaksoset Noah ja Niklas, ja vuosi sen jälkeen minä itse. Ennen kuin minä ilmestyin kuvaan isämme oli vielä osa perheestä mutta vuosi syntymäni jälkeen isä hylkäsi meidät ollakseen toisen, nuoremman naisen kanssa.

Helena oli aluksi mainio äiti, hän lopetti opiskelemisen ja ryhtyi työntekoon pystyäkseen antaa meille hyvän elämän, vaikka hän oli syvästi masentunut. Niin hän piti meistä huolta, hän vei meidät kouluun, elokuviin, auttoi läksyjen kanssa, ja ei jäänyt paitsi ainuttakaan futismatsia.

Ei tämä kuitenkaan kauaa kestänyt. Kun olin 10 äiti alkoi ryypätä enemmän, polttaa tupakkaa ja olla väärien miesten kanssa. Jossain välissä hän tapasi isäpuoleni, Elmerin.

Aluksi emme puhuneet toistemme kanssa, sillä en pitänyt äitini uudesta poikaystävästä, mutta kun hän kosi äidilleni ja he menivät kihloihin, sisälläni syntyi pikkuhiljaa raivo miestä vastaan. Ja Elmeristä huomasi helposti, että hän ei todellakaan pitänyt minustakaan.

Elokuussa 2019 olin siis 14 ja viidestoista syntymäpäiväni vain lähestyi. Olin viettänyt koko kesän kotona perheeni kanssa, ja juuri tämän takia oli aivan mahtavaa kun koulu alkoi taas. Olin sitä mieltä että koulua parempaa paikkaa ei ollutkaan. Kotona oli vain kauhea isäpuoli joka aina huusi ja määräsi minua, ja äiti vain istui telkkarin edessä tupakoimassa, puhumatta kaikista riidoista jotka saattoivat syntyä kun joku veljistäni ei totellut, tai jos äiti joi kaiken talossa olevan alkoholin. Riidan kuunteleminen tekisi kenet tahansa hulluksi, niin siksi menin aina omaan huoneeseeni istumaan sänkyyni. Huoneeni ei ollut suuri, mutta kyllä se minulle riitti. Minulla oli huonekaluja, tietokone, jopa oma vessa johon pääsi huoneestani. Olin viettänyt niin paljon aikaa siinä samassa huoneessa, että muistin joka ikisen tapetissa olevan tahrin, tai mistä kohtaa lattia oli epätasainen, sillä äiti ei antanut minun olla kavereitten kanssa. En tiennyt miksi en saisi olla ystäväni kanssa, enkä ikinä saanutkaan tietää. Ei tämä minua harmittanut, sillä ei minulla kuitenkaan ollut kavereita. Olin koulussa muitten silmissä freekki ja outo. Totuin siihen nopeasti kuitenkin, ja nautin yhä tänä päivänä yksinolosta.

Mutta kaikista tärkeintä huoneessani, omasta mielestäni, oli ikkuna. Istuin aina ikkunani ääressä katsomassa ulos, ja jotenkin se vaimensi vanhempieni huutoja. Ikkunastani näkyi erittäin kaunis maisema, enkä siitä lähtien kun muutimme Ojenkotikadulle ikinä kyllästynyt katsomaan isoa puuta joka kasvoi juuri ikkunani ulkopuolella. Sen alla oli keinuja joissa pienet lapset aina nauroivat ja leikkivät. Puu oli aina yhtä kaunis, kesällä siinä oli kauniita vihreitä lehtiä jotka kiilsivät kauniisti auringonvalossa entisen yön sateen jälkeen. Syksyllä se oli niin värikäs, täynnä erinvärisiä lehtiä; punaisia, oransseja ja keltaisia. Kun ei satanut saattoi nähdä lapsia poimimassa lehtiä puun alta ja ärttyisiä aikuisia haravoimassa niitä kasaan, vain että joku ipana hyppäisi lehtikasaan ja lehdet lentäisivät kaikkialle. Talvella puu oli kokonaan kiiltävän lumivuoteen peitossa, ja vaikka talvet missä asuin olivat pimeät ja masentavat, puu jotenkin kiilsi pimeydessä ja antoi valoa ja toivoa. Keväällä puussa kasvoi kauniita pieniä kukkia. Puu oli aina kaunein silloin, mielestäni. Kun pienet sadepisarot kiilsivät aikaisessa auringonvalossa kuin pienet lyhdyt.

Puun katsominen tuotti aina minulle iloa ja toivoa kun ajat olivat vaikeita. Ehkä ihmettelet miksi en oleskellut veljeni kanssa? Todella rakastan kolmea veljeäni mutta meillä vain ei ollut kovin paljon yhteistä. Elias oli silloin 16 ja oli aina ulkona juhlimassa ja ryyppäämässä ystäviensä kanssa, ja kun hän oli kotona hän rähjäsi äidin kanssa tai oli vain omassa huoneessaan tekemässä kenties mitä. Noah ja Niklas ehkä olivat syntyneet samana päivänä melkein samaan aikaan, näyttivät toisiltaan ja kuulostivat toisiltaan, mutta tämä ei suinkaan estänyt heitä olemasta ihan täysin erinlaisia. Noah, joka on Niklasia vanhempi, on aina ollut rauhallinen tyyppi. Hän ei pidä ystävälauman kanssa oleskelemisestä, vaan on mielummin yksin kotona piirtämässä tai maalaamassa kuvaa maisemasta tai jostain henkilöstä. Hän on aina haaveillut siitä että hänestä tulisi jonain päivänä taiteilija. Niklasilla toisinaan ei ollut yhtään kiinnostusta taiteilijan urasta, vaan hän tahtoi pyrkiä jalkapallopelaajaksi. Se ura kyllä todella sopisi hänelle, sillä hän treenasi kuusi päivää viikossa jalkapalloa ja jääkiekkoa. En vielä kukaan ymmärrä miten hän ehti ja jaksoi olla paikan päällä jokaisella treenillä ja samalla hengaila kaikkien ystäviensä kanssa, joita vaikutti olevan enemmän kuin pystyisin edes muistaa.

Sillä välin kun veljeni olivat aina kiireisiä tekemässä muita juttuja, minä itse vietin melkein kaiken aikani huoneessani, opiskelemissa, pelaamassa tietokoneella, tai lukemassa kirjaa. Jotain yhteistä meillä kuitenkin oli. Perheemme ei ollut rikas, niin minä ja veljeni työskentelimme vapaa-ajalla, saadaksemme ainakin vähän rahaa, sillä äiti ei tehnyt töitä ja Elmeri oli siivooja.

-

Eräänä päivänä kesäloman lopussa olin ulkoiluttamassa koiraani. Oli erittäin kaunis ilma ja aurinko lämmitti taivaalla. Hupsu, joka oli tosi pullea koska äiti aina ruokki sitä (enemmän kuin minua) meni puun luokse hoitamaan tarpeensa. Minulla ei tehnyt mieli katsoa, niin katsoin muualle, juuri nähdäkseni erittäin kauniin tytön hölkkäämässä. Hän oli täysin hikinen, ja hiukset olivat ihan epäsiistit, mutta kuitenkin hän oli niin kaunis ja tunsin miten punastuin kun hän hymyili suuntaani. Se oli Andrea, naapurini. Hän oli ollut pääkiinnostukseni jo kauan, mutta tämä oli mielestäni ensimmäinen kerta kun hän huomasi minut. Yhtäkkiä hän pysähtyi, huohotti hiukan, ja käveli sitten minun suuntaani. Hänen vihreät silmänsä olivat kuin smaragdrit ja olin niin hämmästynyt kun hän tuli luokseni että jähmetyin paikalleni. Hupsu oli jo valmis ja oli tullut luokseni, seisoakseen vieressäni. Tunsin sen läähätyksen polveani vasten. Tyttö tuli luokseni ja seisahtui viereeni. Hänen silmänsä osuivat koiraani.

- Oi kun söpö! saako sitä silittää? hän kysyi, korottaen täydellisesti meikatut kulmat innoissaan.

Hänen äänensä oli niin pehmeä ja rauhoittava, kuin tuulen suhina puitten välissä tai mansikkapellon tuoksu. Jokainen sana ja ääni jonka hänen huulensa ja kieli muodostivat vetivät minua syvemmälle transsiin jossa olin katsoessani hänen silmiinsä.

Nyökkäsin ja nostin koiran Andrean silittäväksi. Hän sanoi minulle jotain, mutta en minä mitään kuullut. Hän oli niin kaunis ja edellisenä päivänä pystyin vain unelmoida siitä että hän seisoi näin lähellä minua. Huulikiiltohuulet liikkuivat niin täydellisesti kun hän puhui ja suoristetut hiukset leijuivat kauniisti tuulessa. Kaikki tuntui unelta.

Yhtäkkiä heräsin transsistani. Äiti huusi parvekkeelta. Andreakin näytti huomaavan huudot ja katsoi minua kysyvästi. Teeskentelin että en tuntenut huutavaa naista ja jatkoin puhumista tytön kanssa, joka vieläkin näytti hieman epäluuloiselta. Lopulta Andrea sanoi heippa ja jatkoi hölkkäilyä sillä hänen piti päästä kotiin. Olihan se sen arvoista, sain puhua hänen kanssa, mutta tiesin että minua odottaa rangaistus kotona. Olin oikeassa siinä asiassa ja kun pääsin kotiin äiti rähjäsi minulle ja lähetti saman tien minut huoneeseeni. Kuulin isäpuoleni nauravan minulle alakerroksessa. Tämä oli viimeinen päivä kesälomasta ja menisin huomenna kouluun taas. En todellakaan ole suosittu koulussa, mutta ainakin pääsen eroon perheestäni kun olen siellä. Pelasin tietokonepelejä koko illan ja menin sitten nukkumaan ilman päivällistä, sillä se oli isäpuoleni antama rangaistus.

Seuraavana aamuna heräsin äitini ja isoveljeni äänekkään riiteilyyn. Kello oli vain 4 aamulla, mutta ei siinä metelissä pystynyt nukkua, niin nousin vain sängystä ja aloin pukeutua. Menisin tänä vuonna aivan uuteen kouluun ja tiedän että vaatteilla ja tyyllillä on suurin

vaikutus siihen mitä mieltä ihmiset ovat uudesta luokkalaisestaan. Ei se minulle kuitenkaan haitannut sillä opiskeleminen oli minulle tärkeintä.

En minä muotivaatteisiin pukeutunut, ei siksi että minulla ei ollut varaa, mutta en vain pitänyt sellaisista vaatteista. Pukeuduin mielummin mukaviin vaatteisiin. Pehmohousut ja hupparit oli parasta mitä tiesin. Kun olin laittanut mustat pehmohousut ja valkoisen hupparin päälle seisahduin peilin eteen. En minä todellakaan ruma ollut. Olin pitkä ja lihaksikas, hyvässä kunnossa. Kun katsoin itseäni peilissä näin komean, tummahiuksisen pojan jolla oli isot vihreät silmät ja hieman pisamia poskilla. Tiesin että olin paljon paremman näköinen kuin enimmät jätkät. Menin sillä itselluottamuksella kouluun.

Pyöräilin kouluun, siinä kesti ainoastaan alle viisi minuuttia. Ensimmäinen koulupäivä oli niin kuin olin kuvitellut. Luokkalaiseni puhuivat kanssani hieman mutta en todellakaan ollut huomion keskipiste. Veljeni sanoivat että jos joku kiusaa minua niin he hoitavat asian, mutta ei siihen ole tarvetta. Ei minua tässä koulussa kiusattu, minua vain ei huomattu, eikä se minulle haitannut. Istuin yksin välitunneilla lukemassa kirjaa ja opiskelemassa.

Historiantunti oli viimeinen tunti ja seurasin uusia luokkakavereitani oikeaan luokkahuoneeseen. Ryntäsin heti penkille huoneen nurkassa koska siellä minä usein istun, ihan yksin. Pidän historiasta mutta meidän opettaja oli vanha nainen joka puhui erittäin pitkävetteisellä äänellä ja koko luokka oli levoton ja jotkut nukkui. Ainoastaan luokan nörtti kuunteli ja kirjoitti kaikki opettajan tylsät sanat vihkoonsa. Minulla ei ollut paperia tai vihkoa vielä niin päätin piirtää vähän pulpettiin, vain koska oli tylsää eikä tehnyt mieli kuunnella Rasmuksen kuorsauksia. Piirsin hymynaaman ja kirjoitin "Olen Lukas". En tietenkään uskonut että saisin vastauksen kirjoittamaani lauseeseen, mutta ei minulla mitään parempaa tekemistä ollut. Katsoin ylös ja näin Andrean katsovan suuntaani. Hän hymyili kauniisti ja alkoi sitten kuiskata ja hihittää vieressä istuvan ystävänsä kanssa.

Pari minuuttia myöhemmin kello näytti 3 ja kuului sellainen mölinä kun kaikilla tuli kiire päästä ulos että se kuului varmasti käytävään. Olin viimeinen joka jätti luokan, lukuun ottamatta se luokan nörtti joka jäi kysymään opettajalta kysymyksiä historiasta, joista kukaan muu ei piitanut.

Kotona veljeni puhuivat mahtavasta päivästä ja miten heillä oli ystäviä kun taas minä vain sanoin että päivä oli ihan hyvä koska tiesin että jos isäpuoleni saisi tietää että minulla ei edes ollut ystäviä hän nauraisi minulle ja häرنäisi minua. Menin päivällisen jälkeen huoneeseeni istumaan ikkunan ääreen. Oli syksy ja lehdet olivat värikkäät puussa. En ehkä ollut täysin tyytyväinen elämäni, mutta uskoin kovasti että asiat muuttuu ajan mittaa. Huokasin ja katsoin ulos ikkunasta. Eikö olisi helpompaa olla kuin puu? Ilman murheita tai ajatuksia, vain seisoa paikallaan ja muuttua joka vuodenaika. Ajatukseni kuulostavat typeriltä, mutta todella halusin vain kadota tästä paikasta ja saada uuden elämän.

Juuri silloin uusi riita syntyi. "Nyt se alkaa taas" ajattelin, kun laitoin korvakuulokkeet päähän. Miksi minulla ei voi vain olla normaali elämä?

Menin seuraavana päivänä kouluun masentuneena ja väsyneenä. En saanut kunnolla nukuttua yöllä koska äitini katsoi telkkaria melkein koko yön alakerrassa ja äänet kuuluivat selvästi ylös huoneeseeni. Kun pyöräilin kouluun olin niin väsynyt että kadotin hallinnan pyörästä kokonaan ja kaaduin maahan. Satutin polveni aika pahasti ja jäin siihen istumaan vähän aikaa ennen kun piti kiiruhtaa kouluun että ehtisin ajoissa. Haavaan sattui tosi pahasti ja lopulta en kestänyt sitä enää matiikantunnilla. Sanoin että menen vessaan, mutta oikeasti ajattelin lähteä kouluterveydenhoitajalle. Käytävät olivat autiot ja olin ainoa siellä. Kun kävelin historianluokan ohi pysähdyin ja kävelin luokkahuoneen ovelle. Kurkistin sisään pienestä ikkunasta ovesta eikä luokassa ollut ketään. Koettelin ovea ja kävelin sisään. Luokkahuone tuntui ihan erinlaiselta paikalta kun se oli tyhjä ja valot olivat sammutettu. Se oli pimeä ja tylsä, ja tahdoin pois sieltä mutta jotakin esti minua. Olin utelias ja kävelin pulpetille jolla istuin viime historiantunnilla. Askelet kaikuivat tyhjässä huoneessa, ja kiihdytin vauhtia. Kun vihdoin pääsin pulpetille katsoin sitä. Eilisen kirjoittamani oli jäljellä, mutta sen alle oli ilmestynyt uusi lause joka ei ollut minun kirjoittama. "Moi, Lukas. Miten voit?". Päästin aika äänekkään hätkähdyksen. Kysymyksiä kertyi päässäni. Päätin kirjoittaa takaisin. "Voin hyvin, entä sinä?". Juuri kun olin kirjoittanut valmiiksi kuulin oven aukeavan ja historianopettaja tuli sisään kokonaisen luokan kanssa. Kaikki katsoivat minua mutta ryntäsin heti ulos, vieläkin

hämmentyneenä mutta iloisena ja jännittyneenä. En sittenkään mennyt kouluterveydenhoitajalle, vaan takaisin matiikantunnille.

Näin minun ja tämän henkilön keskustelut alkoivat. Kirjoitimme toisillemme asioista, joita muut eivät ymmärtäisi. En pelännyt että joku huomaisi meidän keskustelun, koska Lukas ei ollut oikea nimeni eikä kukaan luokassa tuntenut minua tarpeeksi hyvin tietääkseen että minä kirjoitin sen kaiken, saati sitten tunnistaa minun käsialaani. Ei se minua haitannut etten tiennyt kenen kanssa kirjoitin. Tuntui vain niin hyvältä että pystyin puhua toisen ihmisen kanssa murheistani ja ajatuksistani. Näin kaikki jatkui monta viikkoa, kunnes päivä tuli, jota varten en ikinä olisi voinut valmistautua. Niin kuin tavallista, tulin kotiin koulusta iloisena ja pirteänä. Kun avasin etuoven näin kuitenkin Eliaksen istuvan portaissa pää käsissään. Tämä oli outoa, sillä muuten hän ei edes jättänyt huonettaan, kun hän oli kotona. Kun laitoin reppuni lattialle ja riisuin takin, hän nosti päänsä ja paljasti kasvonsa. Hän näytti kamalalta, hänen koko kasvonsa oli täynä mustelmia ja haavoja, sama hänen käsivarsissaan. Hänen nenänsä näytti murtuneelta ja ihan paisuneelta. En ollut ikinä nähnyt ketään niin murheellisen näköisenä. Hän oli kalpea ja luulin ensin että joku oli kuollut. Melkein huusin kun näin veljeni kasvot, mutta onnistuin pitämään suun kiinni.

- Elias, mitä on tapahtunut sinun kasvoille? sanoin mielummin. Näytät kauhealta, kuka teki tämän sinulle?

Elias ei vastannut vaan mutisi jotain hiljaa itsekseen ja katsoi lattiaan. Ennen kuin ehdin sanoa mitään muuta kaksoisveljeni tulivat eteiseen, jossa me sitten seisoimme kaikki hiljaa pari sekunttia ennen kuin kysyin;

- Mitä tapahtui?

Noah ja Niklas katsoivat toisiinsa.

- Elias joutui tappeluun Elmerin kanssa, Noah sanoi viimein.
- Joo, se suutui ihan sairaana ja hyppäsi sen kimppuun, Niklas lisäsi.

Näin Elmerin olohuoneessa. Hän näytti melkein päpahemmalta kuin Elias. Ymmärsin että riidasta ei kannattaisi kysyä enempää.

- Miksi he tappelivat? kysyin juuri kun äiti astui eteiseen.

Hän oli vielä kalpeampi kuin Elias, Noah tai Niklas. En ymmärtänyt mitä oli tekeillä, ennen kuin näin sen. Äidin vatsan. Se oli valtava, paljon suurempi kuin tavallista. Äiti huomasi hämmentyneen katseeni ja nyökkäsi.

- Saatte uuden veljen, hän sanoi.

Sitten en kuullut enempää koska olin kaatunut lattialle ja pyörtynyt.

Heräsin sairaalassa. Äiti istui vuoteeni vieressä, samoin veljeni. Näin ilon kaikkien kasvoilla kun aukaisin silmäni.

- Hyvä että olet kunnossa, äiti sanoi ottaen kädestäni kiinni.

Sairaanhoitajat eivät kuitenkaan halunneet päästää minua kotiin niin jäin sairaalaan yöksi. Äiti jäi puolelleni kunnes en saanut enää pitää vierailijoita. Ajattelin tilannetta. Äiti oli aiemmin kertonut että Elmeri ei kestänyt pitää huolta vielä yhdestä lapsesta ja oli jättänyt meidät. Huoli valtasi minut. Miten selviäisimme? Meillä pojillahan on työt mutta ei ne kyllä riitä vielä yhden ihmisen ravittavaksi, ja nyt kun Elmeri, joka tienasi melkein kaikki meidän rahat, on kadonnut kuvasta, olimme pahassa pulassa. Äiti voisi hankkia työn mutta kun lapsi syntyy niin hänen pitää jäädä kotiin pitämään huolta siitä. Entä jos meidän pitää myydä meidän talo? Olin myös hieman pettynyt että äiti ei ollut kertonut meille aikaisemmin ja häpesin hieman sillä en edes huomannut hänen olevan raskaana.

Olin niin väsynyt ja stressaantunut enkä ole ikinä tuntenut että olen näin yksin. Rukoilin jumalalle että asia selviytyisi ja nukahdin sitten levottomaan uneen.

-

Se ei ollut helppoa, mutta äiti vihdoinkin löysi työn ruokakaupassa lähellä kotiamme, vaikka hän ei ollut työskennellyt päivääkään elämässään. Jatkoin kirjoittamista mysteerisen henkilön kanssa ja kerroin hänelle kaiken huoleistani ja miten pelkäsin että menettäisimme kodimme. Kun hän kertoi että kaikki menisi hyvin, voin aina paremmin. Saimme rahaa isoäidiltä ja isoisältä myös, joka auttoi vähän ruuan ostamisella. Sillä äiti oli raskaana hän söi enemmän kuin me kolme yhteensä niin meidän piti tehdä vielä enemmän töitä. Hoidimme kehdon vauvalle ja muita tarvittavia asioita niin kuin vaippoja ja vauvaruokaa. Asiat sujuivat

paremmin kuin olin kuvitellut mutta olin kuitenkin tosi stressaantunut ja huolestunut, ja pelkoni pitivät minua hereillä joka yö. Kun saimme tietää että äiti oli raskaana hän oli jo viisi kuukautta raskaana, ja kaikki toimi hyvin vielä 4 kuukautta kunnes vauva syntyi. Muistan tunteen vatsassani kun ajoimme äidin sairaalaan. Olin niin jännittynyt. Pari tuntia myöhemmin pikkuveljeni Isac syntyi, ja emme olisi voineet olla iloisempia.

Elämä vauvan kanssa ei ollut helppoa, se huusi joka yö ja piti meidät valveilla. Isac tarvitsi aina huomiota ja ymmärrystä. Teimme kuitenkin kaiken tarvittavan. Äiti jopa otti yhteyttä isäämme, joka auttoi rahan kanssa. Emme ehkä olleet rikkaita, mutta meillä oli toisemme, ja se oli kaikista tärkeintä. Pärjäsimme kuitenkin hyvin. Vain yksi juttu painoi mieltäni; en vielä kukaan tiennyt kuka tämä henkilö oli, ja päätin että vihdoinkin halusin tavata tämän.

Keväällä, 6 huhtikuuta, kysyin jos salainen ystäväni haluaisi tavata. Odotin ensin päivän, sitten kaksi, kolme, viisi. En saanut vastausta. Kun olin odottanut melkein kaksi viikkoa sain vastauksen; "koulun jälkeen, keskiviikkona, puusi alla". Keskiviikkona juoksin jännittyneenä koulun pihalle. Tunsin pulssini kohoavan ja tuntui kuin sydämeni karkaisi rinnasta. Hyppäsin polkupyörälleni ja pyöräilin kotiin. Juoksin puistolle talon takana jossa puuni kasvaa. Hän istui jo keinulla. Istuin hänen viereensä olevaan keinuun. "Tiesin että se olit sinä" kuului ääni kuin tuulen suhina tai mansikkapellon tuoksu viereltäni, ääni, joka veti minut syvemmälle transsiin jossa olin katsoessani kiiltäviä smaragdisilmä, täydellisesti suoristettuja hiuksia ja huulikiiltohuulia jotka muodostivat joka ikisen sanan niin täydellisesti.

Ei ole mitään täydellisempää.